

eZine

of Modern Texts in Translation

Nr 213

26 aprilie 2021

Bloodaxe Poet

Penelope Shuttle

Poeme și interviu, traduse în limba română de
absolventa MTTL

Jessica Sandu

Translation Café

eZine of
Modern Texts
in Translation

**Director
Lidia Vianu**

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** <http://revista.mttlc.ro/>

Director: Lidia Vianu

Redactor: Silvia Petrescu

Corectură: Silvia Petrescu

Postare și publicitate: Cristian Vîjea

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

**Translation
Café**

Nr 213

Poeme și interviu cu poeta **Penelope Shuttle**
traduse în limba română de
Jessica Sandu,
absolventă MTTL

1

Poeme și interviu
cu poeta

Penelope Shuttle

traduse în limba română de
absolventa MTTL

Jessica Sandu

Cuprins

Viața mea	p. 4
Vara nu are pereche	p. 5
Chagall	p. 6
Jurnal de rugăciune (pentru Alyson Hallett)	p. 8
Masa la Learcroft	p. 10
Mă gândesc adesea	p. 11
Pe tavan	p. 13
Strada liniștită	p. 14
Aceeși haină	p. 15
Povară	p. 16
Ambele inimi	p. 17
În inima mea	p. 19
O blinde Augen	p. 21
Ce să faci cu inima?	p. 22
Ar putea	p. 24
Mi-am luat o vacanță de la inima mea	p. 25
Noi sau eu	p. 27
Opusul	p. 28
Inima	p. 30
Măr în America	p. 32
Sinceritate	p. 33
Potop	p. 34
Maci de noiembrie	p. 35
Amurg	p. 37
Märchen	p. 38
<i>sau, Muritorul</i>	
Cadoul	p. 39
Cenușă, Ouă	p. 40
Hoța de copii	p. 41
Mama și copilul	p. 43
Disprețuitorul Jack	p. 44
<i>După pictura Jack al nostru de Henry Scott</i>	

*Tuke, prezentându-l pe Jack Rolling născut în Falmouth
pe Lily, o barcă cu fundul lat, lângă cheiul vămii, 1886*

Calul lunii	p. 46
Orion	p. 47
Nașterea	p. 48
Copilul și ursul de jucărie	p. 50
Domnul fluture, Domnișoara molie	p. 51
Măști	p. 52
Cântec de spital	p. 53
Pulsul	p. 54
Mesaj	p. 55
Șapte întrebări	p. 56
De la început până la sfârșit	p. 57
Taxarea ploii	p. 59
Scrisori	p. 61
În unele dimineți	p. 62
Bobocii	p. 63
Adesea	p. 64
Camera ta	p. 65
Turturica Lindei	p. 67
Noapte	p. 68
Spunându-ți lucruri	p. 69

4

Viața mea

Nu te pot păcăli, Viață,
mă știi atât de bine,
sunt dezamăgită de mine,
zilele-mi sunt fără rost,
mă pui la încercare
dar arunci la gunoi răspunsurile mele,
ești prea ocupată, prea plictisitoare,
serile petrecute în pahar,
soarbe-le, Viață,
dar n-ai s-o faci,
târguieli din anii
ce s-au dus,
făgăduindu-mi
una sau alta până când
pereții se vor prefăce în vrăji,
iar acoperișul va fi o stea,
și
eu voi pecetlui timpul
într-o lacrimă,
una efemeră,
atât de bine te știu,
Viața mea, că nu te cunosc deloc

Vara nu are pereche

decât pe albină
neplătind chirie pe stupină
greu de crezut știu
dar adevărat
așa că bucură-te pentru iubirea lor
vara nu are pereche
decât pe albină
care unește Anglia
cu Țara Galilor
pe cuvânt cât de fierbinți sunt zilele
pe cuvânt cât de repede trec
iar asta poate
pentru că vara
nu are pereche decât pe albină
care umblă în zilele călduroase
în cârdășie cu umbra lui
să facă lucruri necinstite?
Dă-mi mâna
să îi întoarcem spatele
verii și albinei ei
oare ea chiar îl iubește
dă-mi mâna
peste dealurile secetoase
și albiile prăfuite
e treaba noastră să decidem și nu a altcuiva
cât de departe mergem iubirea mea
dă-mi mâna
aplecă-ți urechea spre mine
să plecăm
să terminăm cu dragostea
și cu vara cea îndrăgostită
și albina ei binecuvântată

Chagall

Tatăl lui făcea negoț cu hering
mama își învelea copilul cu un șal
Moishe mergea la școală cu program scurt
s-a îndrăgostit de Bella
fata bijutierului
iată-i grăbindu-se spre furnicarul Parisului
tatăl lui continuând să care butoaie grele
necâștigând mai mult de 20 de ruble pe zi
nicio vorbă n-are să-i ușureze tatălui meu
povara vreodată
de ce să plecăm din Vitebsk fiule
orașul ăsta din lemn cu zapadă pe acoperișuri
cu pește căzând din cer viori răsunând în văzduh
un violonist din cele douăsprezece seminții
căutând stelele
de ce fiule?
Nu fi trist tăticule
Moishe visează biblia
merge să picteze Patriarhii și Eroii
e solemn și prietenos cu câțiva îngeri
e frate al luminii
se pricepe la culori
precum un cerșetor în parcul unde circul
își înalță inima dar ani și ani descoperă că
stelele fac umbră în jurul sufletelor moarte
iată deșertul
grămezi de bocanci de haine
de bălegar de scrum
David cel pictat coboară către el
cu harpa în mână
vrea să îl ajute pe fiul tău să plângă și să recite
versete de Psalmi
și să își amintească cum

pâinea cu unt n-a lipsit nicicând din mâna lui de copil

Jurnal de rugăciune
(pentru Alyson Hallett)

Astăzi e ziua în care
autobuzul 54 se roagă pentru toți
cei care trăiesc sau lucrează în Henleaze

ziua
când cei care pot
se roagă pentru cei care nu pot

când cei nefericiți
se roagă pentru cei fericiți

orbii pentru cei
cu vedere perfectă

astăzi e ziua în care
trenurile se roagă pentru vremurile demult apuse
ale călătorilor

păsările se roagă
pentru bunăstarea cerului

inimile se roagă
pentru mâinile ferme ale chirurgilor cardiovasculari

ziua în care dentistul meu
se roagă pentru sănătatea danturii mele

din păcate trebuie să se roage intens
pentru că o bucată de dinte tocmai mi s-a rupt
în granola de la micul dejun

azi e ziua în care

librăriile și bibliotecile
se roagă pentru cititorii lor

iar satele se roagă pentru orașele
care și-au astupat urechile din păcate

când eu mă rog
pentru toate acele femei negășite
în 1911 la Recensământul din Anglia și Țara Galilor

iar speculanții se roagă pentru Galeria de Ceramică
din muzeul V și A¹
pentru vasele goale

iar când ziua șoptește –
lasă-mă să supraviețuiesc încă o zi sângeroasă

astăzi e ziua în care
rugăciunea a fost spusă

acum stai de strajă ca bufnița la miezul nopții
puțin

acum dormi

¹ Muzeul V și A este situat în Anglia și este unul dintre cele mai mari muzee din lume.

Masa la Learcroft

Nimeni nu vorbea
despre altceva decât despre război
chiar dacă
războiul se terminase
acum șapte sau opt ani –
morții îmi bântuiau
tinerețea
ca și cum ar fi vii –
se aplecau din cer
azvârlind asupra lumii
forțe întunecate în acțiune –
dar eram obișnuită cu asta
mă așteptam la asta
oricine vorbea despre război
înghițind sabia acestuia
la masa de ceai sâmbăta
morții împingându-se și îmbrâncindu-se

Mă gândesc adesea

sau simt
că sunt încă
în inimă
Acolo sunt
vin și intru acolo
arăt de parcă sunt afară
din inimă
și totul este pe față
și obișnuit –
Dar nu
sunt
înăuntrul inimii
profitând cât pot de ea
în ciuda tuturor lucrurilor
care vin și pleacă
cu Kindle-ul² meu
parola mea
și cumpărăturile mele

Nu e timp să te gândești de două ori
ci doar să știi
că sunt în inimă
unde este joi
cel puțin o zi pe săptămână
și mă apropii
din ce în ce mai mult
de tine
în ciuda a ceea ce îmi spun oamenii
ar fi contrariul
dar ei nu știu nimic
despre această inimă

² Kindle-ul este un aparat pentru citirea cărților în format electronic.

a noastră
nu-i așa
și ceea ce poate face
fără măcar să încerce

13

Pe tavan

Morții scriu pe tavan
dar chirurgii nu se uită în sus,

morții scriu
tot felul de lucruri interesante

pe tavan,
însă dragi oameni morți, de ce folosiți cerneală invizibilă?

Morții scriu pe tavan
ca și cum moartea lor depindea de asta,

dacă îți mijești ochii
probabil vei vedea câteva din cuvintele lor

pâlpâind între lumea asta
și cea de dincolo,

morții scriu despre viață și moarte,
dar echipele de cardiologi nu s-ar uita în sus,

ele continuă să îndepărteze moartea,
dar morții o înșfacă înapoi,

plutesc prin tavan
liberi în sfârșit

14

Strada liniștită

Odată ca niciodată
știam un elev și un profesor
dar s-au dus acum

e inutil
să cercetezi cu atenție inima
căutând aurul lor

Lumea
crede că va trăi veșnic
precum soția unui vraci
dar lumea se înșală

Pe Strada liniștită
nimeni nu stă treaz toată noaptea îngrijorându-se
dar nu există niciodată case de vânzare
pe acea stradă
nu, dom'le

Aceeași haină

Morții respectă regulile prea simple
pentru ca noi să le înțelegem

Precum un dragon rănit de șapte ori
prietenul meu se îndepărtează de mine

Morții seamănă cu un fel vechi de Hristos
toți poartă aceeași haină
și prietenul meu poartă acea haină neagră și ciudată

prietenul meu, prietenul meu
căruia îi plăcea să vadă Fuji sau Osaka
pictate pe un evantai

16

Povară

Nimeni nu e în stare să cânte
melodia

care dă

tonul amurgului

Nimeni nu își poate aminti

cât de mult au câștigat ei

în visele lor

sau cât de mult au dus

o lingură inestimabilă

de sânge de șoarece

din salon în salon

de la pacient la pacient

nimeni nu poate face aceste lucruri

Ambele inimi

Această inimă iubea ziua
iar acea inimă
iubea noaptea
dar ambele inimi
iubeau fumul de țigară
și Chanel Nr. 5
după cum gemeau
după cum se țineau una de alta
această inimă care-o grijă n-a avut
acea inimă
cu timp de pierdut

O inimă știa totul
dar și cealaltă la fel –
se transformă
într-un glob de cristal –
o roagă pe prima inimă
să privească în sfera ei rece
Cealaltă inimă i-a spus:
lucrurile pe care le văd acolo
nu sunt tot ce văd
nu-i așa?

Prima inimă iubea
noaptea de rock 'n' roll,
muzica neagră pasională
colțurile
Electric Ballroom³
dar a doua inimă
își dorea liniștea divinației

³ Electric Ballroom este o locație din Anglia, unde se desfășoară spectacole.

Această inimă iubea pâinea și apa
dar la fel și cea de-a doua

Deseori
nu le puteam deosebi

19

În inima mea

În zilele când trăiesc
în inima mea
nu e ușor
e prea plină
ceea ce mă conduce și mă mânâncă
și mă poartă
ca pe copilul ei în lume

În nopțile
când trăiesc în inima mea?
așa de multe lacrimi
și crocodili
și coarne mici de băut

Studenți la arhitectură
desigur
vin să arunce o *privire*
la uriașa mea
inimă ca o cupola arcuită

Când trăiesc în inima mea
atunci *trăiesc* în inima mea
asta e regula
pare că
inima mea mă atrage
în tabernacolul său cu forța vântului de categoria 12
sau precum Tate Modern pe val
cu artă haotică ce se transformă

Desigur
sunt zile și nopți
când nu trăiesc în inima mea

20

clipe când ciudat mă simt cu inima de piatră
ciudat *nenăscut* într-un mod improvizat
întocmai ca o cameră mortuară plină de mușchi/*nu ca o inimă*

sângele meu ca o mană care ademenește melci
circulă în tăcere
când nu
trăiesc în inima mea

Dar din nou apoi
sunt zile și nopți
când trăiesc în inima mea
și nimic nu e ușor
și nimeni nu mă poate ajuta
și nu știu încă
ce poate fi mai rău
nu-i așa?

O blinde Augen

Vocea mea
de una singură vocea mea
te va atinge
din creștet până-n călcâie
un pahar de șampanie siberiană
dintr-un gât –
Precum furtuna cuprinde țărmul
la pieptul ei
vocea mea te va aduce înapoi
ziua noastră dusă –
Precum se revarsă marea peste autostradă
vocea mea va curge peste tine
pe genunchiul îndoit –

Vocea mea va avea grijă de tine
precum un copil crescut de lupi

Toate astea sunt adevărate
iar acum
îți voi spune una dintre minciunile mele
dragule
cum obișnuiam să o fac
iar tu mereu înțelegeai

„O blinde Augen / blöde Herzen! ” [Of, ochi
orbi/ inimă blestemată] cântat de Isolda,
în *Tristan și Isolda* de Richard Wagner

Ce să faci cu inima?

Ce să faci cu inima
a fost o problemă permanentă

cutia toracică atârând acolo
precum o colivie din oase

din care pasărea a zburat

Fiecare avea o părere diferită

despre inimă
și oriunde privea fiecare

inima nu putea fi găsită
și toți erau triști

Inima trăia pentru moment,
credeam noi, și spuneam,

inima a fost făcută să fie sălbatică
Dar ne înșelam din nou

Ș-apoi toți se înfuriau
pe inimă

(ca și acum asta ar ajuta)

În timpul acesta
cutia toracică încă se mai legăna

goală goală goală

și nimeni nu se uita

23

în ochii celorlați

iar asta părea să fie așa
până când inima hotăra contrariul

Doar inima
știe cum și când să revină

și nu spune de ce
ea nu spune de ce

24

Ar putea

Liniștea adevărată
ar putea spune o poveste
sau ar minți pentru a salva o viață
Întunericul ar putea pălpâi
pe o parte a unui pat
sau lumina i-ar putea închide ochii
Totul s-ar putea schimba
dacă schimbarea ar ști cum s-o facă
cum iubirea ar putea blestema
dacă ar putea
sau un cal ar putea fugi
din propriul grajd
Un om înțelept
ar putea să nu zică nimic
dar nu o va face
nici un câine nu și-ar putea abandona
stăpânul
O carte ar putea ști
răspunsul
la miezul nopții
apoi arde singură
până se face cenușă în zori
Memoria ar putea spune
tot ceea ce știe
sau ar putea să greșească la partea de adevăr
iar fiecare suferință supraomenească
pe care o știm
ar putea prefera
o viață ascunsă
de rugăciune
ea ar putea

Mi-am luat o vacanță de la inima mea

Mi-am luat o vacanță
de la inima mea

inima mea
și-a luat o vacanță de la mine

cine era mai fericit?
cine era mai înțelept?

Acea primă seară
în care aveam un dor nebun de inima mea

mereu așa de încăpățânată
așa de lăudăroasă

sărutând viața bună
rămas bun

dar dimineața următoare
am plecat în călătorie

Cadiz Kirkuk
Jericho Hanoi

orașe
unde n-ai nevoie de o inimă

Inimă ridicolă
am spus
nu mă vei mai vedea
curând

Și fără indoială mulți dintre noi
se comportă așa

când inima e neliniștită

spunându-le inimilor noastre sălbatice în sânul lor
să dispară
să nu vii târându-te acasă
așteptându-te ca eu
să mă încarc cu lucruri de genul

Noi sau eu

Noi sau eu nu știu
cât de aproape e ziua
sau nu
când o vorbă
va cere prea mult de la noi sau de la mine
întrebând cine a creat
toată această suferință
a lumii
aceste clădiri aceste orașe
acești oameni
în misiune sau în închisoare
noi sau eu nu știu dacă
o vorbă
ne va ține pe noi sau pe mine
și nu ne va lăsa să plecăm
dacă mă va ține pe mine sau pe noi
pentru un minut
acela va fi sfârșitul nostru
sau al tău
dacă un răspuns
nu vine din locul adânc
al răspunsurilor
dacă noi sau eu nu îl găsim
acea zi nu e aproape
ci departe
propabil va fi noaptea
nu ziua
care vorbește
sau liniștea va arunca cu vorbe-n noi sau în mine
în podgorie
la culesul viei
într-un scuipat de pe stradă?

Opusul

Opusul zilei
este noaptea
iar lumina lunii
este un fel de butic
pentru molii
și greieri
și cei care nu au somn

Opusul apei
este berea
dar în Okhotsk
se face o bere
numită Okhotsk Blue
folosind apa topită de la aisberguri

Opusul aerului
este pământul
iar ascuns în pământ
se află un ocean subteran nemărginit
de trei ori mai mare
decât toate mările pe care le știm
acolo este
prins în structura moleculară
a mineralelor
în interiorul rocii de manta
luând o formă care nu este nici lichidă
nici solidă nici vapori
ci prin absorbire trăindu-și viața lui curioasă
în centrul fierbinte al pământului

Opusul hranei
este somnul
și chiar și visarea

unde oricine poate să treacă
de la această lume
la aceea a zeilor și eroilor –
aici cred că ajută să te gândești
că un piton doarme optsprezece ore
din douăzeci și patru
un elefant african doarme
3,3 ore
iar o girafă doar 1,9

Opusul sensului
este nonsensul
care nu-și scrie niciodată dorința
sau o scrisoare de dragoste sau un eseu câștigător
dar nu se plictisește niciodată
și există
(cine se poate îndoi de asta?)
în adevărul său sincer și luminos
precum stele însele
care sunt opusul minciunilor
strălucind ziua și noaptea
acolo sus pe cer
fără o vorbă de mulțumire vreodată
de la Dumnezeu sau de la un om

30

Inima

inima era stingheră
după cum ea voia
ziua se scurgea
după cum dicta inima
ploaia stătea liniștită
la fereastră
așteptând ca inima
să observe
fără succes
inima era prea ocupată
prea stingheră
după cum voia inima
după cum dicta inima
când inima obosea
ziua se sfârșea
iar când vorbeam
inima nu răspundea
inima niciodată nu răspundea –
toată noaptea inima admira întunericul
inima aproape că iubea întunericul
în zori
inima suferea doar un pic
ca orice inimă bătrână
dar nu se schimba
nici măcar pentru lanțul de aur⁴
al lui Iosif

inima stătea stingheră
după cum voia inima

⁴ Conform Bibliei, lanțul de aur a fost unul dintre darurile pe care Iosif le-a primit de la Faraon când a fost eliberat din închisoare. După ce acesta i-a interpretat visul Faraonului, Iosif a primit, de asemenea, inelul Faraonului, îmbrăcăminte de in, case, pământuri, slugi, averi și o soție.

după cum dicta inima
ținând durerea inimii
într-un pahar întunecat

Măr în America

Un măr pe marginea drumului
și un drum de cinci ore
până la orașul New York.

Aici e o graniță
acest copac care se coace
și merele scuturate de vânt pe jos
ca principală hrană
de pe un continent
unde bântuiam ca o fantomă
deposedată de amurg.

Am luat o creangă
și am mirosit merele,
dulceață, un început,
trezind energii
care să îmi alunge dorul de casă
așa încât, dincolo de copacul de pe marginea drumului,
aceste dealuri și câmpuri străine
se contopesc cu solul obișnuit și fertil al nopții.

Sinceritate

Ce sunt aceste flori din hârtie,
petale aspre, subțiri, uscate precum insectele,
aceste plante care foșnesc

să le culeg? Plictisitoare decizii,
aranjate într-un pahar cu apă
continuă să mă deruteze.

Ele sunt complet nemișcate de zile,
neschimbătoare.
Nu se mișcă la nicio adiere.

Văd aceste napolitane ovale fără nume
ca în largul unei mări,
cea mai îndepărtată parte a mării
vizibilă de pe țărm.

Dacă când le ating membranele lor uscate
ele nu rezistă,
doar se ofilesc și se rup,
ajungând la sfârșitul decolorării lor.

Ele nu sunt de neatins.
Mama mea spune că ele sunt numite „sinceritate”.

34

Potop

Cade o ploaie zdravă, un potop de oase.
Apele vuiesc, ca o eliberare.
Ziua dispare dintr-odată
iar noaptea ezită pe un mal
de frica obstacolelor. A ploii, de exemplu.

Prin cutia poștală, frunze în loc de scrisori,
frunze ude împrăștiate peste tot
și scurgându-se prin cutia poștală joasă,
o viitură care vine încet,
dar ajutată de ploaie. Potopul.

Visez la spini, avioane și cai roșii,
dar rareori la ploaie.
Creatura care își țese pânza pentru a-și prinde prada,
și la ea visez
dar aproape niciodată la ploaie. La pânzele de ploaie.

Ploaia nu se domolește. Are miros
de vâsc. Dar e o armă, aruncată.
Ferestrele lucesc în întunericul ei.
Stau și privesc picăturile de ploaie înnodate.
Nu vreau să mă opresc din privit. Așa ploaie zdravă.

Dar casa uscată, muzica ei și mâncărurile ei,
mă cheamă din nou de la fereastră,
mă trage înapoi de la un potop care mă îneacă.
Dau să mă întorc de la fereastră,
totuși mai rămân o clipă,
uitându-mă la umbra lăsată de flăcăra candeliei
prin sticla întunecată.

E potop. Iată cum se înalță lumina.

Maci de noiembrie

Duc scrisorile la poștă
și mă întorc din oraș,
de la copii neastâmpărați
din curtea școlii,
la mare
iar primul apus
se lasă peste apă,
peste harbour hill⁵
de neoprit
ca un călăreț
lipindu-se de spinarea
calului său speriat.
Dealurile de-a lungul golfului
sunt de culoarea acoperișurilor de ardezie,
albastru și gri,
și privindu-le aud
cum răsună pământul iarna,
îl aud citindu-și literele solare și lunare⁶.
Din nou vântul de la asfințit
amenință apa.
Deschid gura să-i gust răceala
care nu-mi otrăvește limba.

O oră mai târziu, deschid ușa.
Sper ca un prieten să mi se alăture,
să vorbim și să glumim.
Dar în pragul ușii e o străină,
o bătrână cu ochi dușmănoși
ridicând spre mine tava ei de mustrare,

⁵ Harbour Hill este cel mai înalt punct din New York (106 m).

⁶ În limba arabă, consoanele se împart în două categorii: litere solare și litere lunare.

oferindu-mi sute de maci,
mirosul de pomenire.

37

Amurg

Amurgul
e ca o ploaie mărunță
care ne forțează să intrăm în casă.

Sub copaci
răsar fire albe ca varul
de ghiociei

pe care îi privesc fix –
cine e acolo,
strigă santinela.

Dar cum pot descrie
măiestria florilor
care mângâie pământul,

precum traducerile făcute
fără dicționare?

38

Märchen
sau, Muritorul

Casa noastră atrăgătoare proaspăt vopsită maro ciocolatiu
mă face să mă gândesc prea mult la basme,
la Hansel și Gretel, și la acoperișul delicios;
la fecioara fără mâini;
și la toate cele periculoase fără apărare
din acele povești vechi și îndepărtate.

Păsări care erau fete și băieți,
urși și vulpi care au fost odată oameni;
fete care se ghemuiau în cenușa din bucătărie,
rochii de aur ascunse în coji de nucă,
acei eroi și eroine nemiloși și răzbunători.
Spre sfârșitul acestei după-amieze
îmi e milă de părinții în vârstă care își privesc cu grijă
tinerii sclipitori pe jumătate oameni.

Cadoul

Nu-l vrei?
E prea ciudat?

Are prea multe sensuri cu subînțeles?
Miroase a ars?

Refuzul este primul tău gând,
e inutil, spui tu,
ia-l de aici, distruge-l.

Dar te avertizez.
Bucățile lui vor dura ca o distanță neînchipuită.

Acești șerpi nu sunt inofensivi.
Aceste scări duc undeva.

Acum ajung antichitățile,
cu dispozitivul lor fără stocare la distanță.

Lasă-le să intre oh lasă-le să intre.

40

Cenușă, Ouă

Un phoenix de culoarea sângelui
și de culoarea frunzelor
se ridică din nou din cenușă.

Aici sunt aripile.
Aici e noua umbră.
Aici sunt oasele.
Aici este proaspătul ou.

În unele camere, oul
va crește mare și va ecloza.
În altele, va cânta singur.

În camera mea, am chemat creatura.
Zgribulit și ud, poate veni la mine
sau poate alege altă cale.
Nu pot forța nimic.

Vino, spun, vino ființă mică,
afară din cenușă, afară din ou,
vino și așază-te aici,
tu phoenix al femeilor.

41

Hoața de copii

Vorbe, pur și simplu vorbe
cuvinte cusute cu ață albă.

În spatele ușii,
o flegmă de durere și teroare.

Victime la coadă, așteptând.

Dispar bebeluși.

Noaptea târziu, ușile și ferestrele
sunt larg deschise ca ea să intre,
Lilith, hoața de copii.

Vorbe, doar vorbe.
Ți-e teamă de durere?
Ea persistă. Și cine îndrăznește să fie
unde acea durere există,
este născut printre străini?

Dispar bebeluși.
Ies din tipare.
Ies din cerc.
Pierduți pentru totdeauna.

Ies din lumină:
Ies din oglinzi.

În întuneric.
Pierduți pentru totdeauna.

Ei dispar din femei
pe asfaltul care se cutremură.

De ce?

Sângele țâșnește cu răspunsul.

Mama și copilul

Inima mea s-a ascuțit până când
te-a străpuns,
copile,
care veneai când te strigam,
în lumina lunii, anii trecuți,
în camera micuță,
în albul intens al lunii pline –
Știam sexul tău, numele tău:
profeția era simplă.
Timpul ne-a dus mai departe,
în felul său dulce și dur.

Iar furia mea te străpunge,
și încremenită, mă privești,
cu ochii-n patru –
îmi retrag arma,
inima mea ascuțită se străpunge singură
și te eliberează,
iar tu alergi în salturi,
cântând unul dintre cântecele tale sălbatice autentice.

Disprețuitorul Jack

*După pictura Jack al nostru de Henry Scott
Tuke, prezentându-l pe Jack Rolling născut în Falmouth
pe Lily, o barcă cu fundul lat, lângă cheiul vămii, 1886*

Băiatul în haină albastru viu
cu șapcă bluemarin îndesată pe capul tuns scurt,
mâna dreaptă prinsă lejer de parâmbă,
băiat cu privirea lui monastică tristă,
privire fixă și modestă care așteaptă,
cu cunoștințele sale despre mare.

În spatele lui, peste umăr,
se înalță orașul-port pe un povârniș,
biserica regalistă și casele cu tencuială zgrunțuroasă.
Străzile sale periculoase
doar îl amorțesc sau îl supără.
Nu are timp pentru uscat, și nici uscatul pentru el.
Pe uscat, se poticnește poznaș în saboți
dar pe punte picioarele îi sunt ușoare și destoinice.

Cu puțin umor și mai puțină speranță,
el privește fix și disprețuitor la pictor, la noi.
El se tot gândește la călătoriile pe care le-a ales,
hamacul în care el va atârna,
bulgări mici de sare arzându-i deja plămânii.

El nu are timp pentru noroc.
Privirea lui ne spune asta, clar.
El privește valurile,
ochiul lui construindu-și propriul timp trecut,
privind dincolo de Tuke
departe pe mare,
până la ziua sau noaptea când se va îneca.

Cu haină albastră și șapcă albastră
îmbrăcat pentru mare și cer,
Jack este într-un punct mort, pierzând timpul înțepenit,
prizonier al propriei demnități.

El nu are iubită.
Își păstrează energia pentru a cunoaște marea.
Privirea lui este cărarea îngustă pe care el înaintează treptat,
stingher dar obișnuit cu asta, cu strâmtorarea,
frica de a nu face un pas greșit.

Cu câtă bucurie îl va primi oceanul pe Jack,
cine știe indiciile dramei,
cine apreciază cabaretul furtunii,
sincopa mareelor.

Doar atunci când valurile îi vor acoperi capul
va zâmbi, se va relaxa, își va deschide inima în sfârșit,
își va găsi casa dorită, fericirea lui neașteptată.
Marinar înțelept, el nu a știut niciodată să înoate
și astfel se poate scufunda fără să se strofoace,
valurile frățești lăsându-l ușor în jos.
pe frânghia ultimei suflări,
Jack în siguranță pentru totdeauna acum
într-una dintre galeriile mării.

46

Calul lunii

Acesta este un cal făcut din insomnie.
El este devotat mie.
Eu sunt cusut de șaua lui,
călărețul său consacrat.

Răsuflând asupra cerului,
calul mă face să îl iubesc.
El își repetă suflarea de flăcări.
Cerul arde, șal vechi.

Gunoii și funinginea
sunt mană cerească pe limbile noastre.
Calul începe să vorbească, netulburat.
Umblăm pe cărări verzi, poteci cu trifoi.

Îl călăresc precum bijuteriile,
Dăm rotocoale în jurul văii noastre roșu coral,
inseparabili, fără somn,
iarba transformându-se în foc oriunde calcă copitele noastre de sânge.

47

Orion

Orion stând liniștit
chiar deasupra orizontului.

Oferă visătoarei
o fereastră
prin care ea poate să vadă
cele mai ascunse părți
ale războinicului.

Orion,
pătrunzătorul,
penetratorul.

Sperma de gheață a zeului
cade asupra ei,
o aruncă peste ea,
ca și cum ar scutura
ultimele picături de vin din cupa lui.

Visul ei devine realitate.
Un copil așteaptă să îi fie dată viață.

Stăpânul-tunet al stelelor jelește acum,
ferecat din nou într-o întrupare.

Nașterea

Ca să oferi acest dar,
e nevoie de sânge,
o încăpere îndepărtată,
prezența cuiva care veghează asupra ta.

Ei scot un bebeluș
din trupul tău năruit.

Nașterea nu se dă.
Este ceea ce ți se ia;
nu e un dar pe care îl oferi
ci un impozit perceput de la tine.

Nu un cadou ci o luptă
care îi îmbătrânește pe ambii adversari.

Șocul nașterii te ține strâns, ani de zile,
precum perii prinși de lipicioasă⁷,
turițele⁸ care se agață de fusta și mânecile tale.

Încleștarea travaliului
nu se vindecă niciodată,
dând naștere
inocența femeii dispare,
pierdere pe care nu o poți ignora,
ea îți pătează toate hainele noi.

Nu mai poți fi jumătate femeie, jumătate pasăre.
Acum ești doar femeie,

⁷ Lipicioasa este o plantă specifică Americii de Nord, Europei și Asiei, folosită de oameni pentru a combate microbi.

⁸ Turițele sunt plante ale căror frunze conțin perișori care se agață de hainele oamenilor, blana animalelor etc.

ești complet dedicată,
copilul tău are aripile,
poate rezista atracției pământului.

Observi avântul ei,
măimănărindu-se printre nori.

Iar tu aplauzi.

Copilul și ursul de jucărie

Este necesar
să ai ursul
în pat
deși el nu are un nume
și este ignorat toată ziua.
Noaptea el trebuie să stea întins lângă ea
ca ea să poată dormi,
nasul lui negru bine strâns
în mâna ei,
verga care o ține pe linia de plutire toată noaptea.

Domnul fluture, Domnișoara molie

Fluture și molie,
unul de culoare galben pal,
a doua sură precum Dumnezeu însuși,
amândoi morți,
copilul îi ține
într-o cutie de carton Flora
cu găuri de aerisire;
criptă aerisită,
mormânt din plastic
ea l-a făcut pentru molie și fluture
ca un sanctuar
unde ei pot să găsească pacea,
să se transforme la următoarea etapă
în care, ea cântă cu speranță,
(Domnul fluture, Domnișoara molie),
vor fi zâne sau elfi
dar fricile vor fi doar praf pe un vârf de aripă,
o urmă de ceață;

deoarece copila și-a mai deșirat în trecut cântecul.

Măști

Copilul poartă măști.
E ușor să uiți asta.
În spatele măștilor ei
de azi și de mâine
e fața de ieri,
vezi, ea e încă prea mică
să înțeleagă altceva
decât mâncare și somn.
Amenințările mele nu sunt o cale
de a-i tulbura liniștea,
de a-i stăpâni izbucnirile,
trebuie să existe o cale
de a comunica
care să decurgă logic și clar
de la fătul din uter
la copilul care înfruntă lumea,
măștile ei de școală, de frică și mândrie
reînnoindu-se în fiecare zi;
ea tresare dar nu se retrage;
ea poartă o mască apatică cu vânătași,
o mască de furie demodată și rigidă,
o mască de vară strălucește, capabilă să vorbească,
alta e o mască de răs cu limba scoasă.
Ea are masca ei argintie de eroină pentru dormit.
Masca mea de mamă meticuloasă privește.

Trebuie să existe o limbă
pe care să-i grăiesc, pe care să rostească;
o limbă în care dulcele și amarul
se întâlnesc; iar măștile noastre se topesc,
fețele noastre apar nevătămate, nostime și părtinitoare precum bebelușii.

Cântec de spital

Eu sunt propria mea asistentă,
propriul meu cardiolog,
propria mea sală de operații,
propriul meu MRSA⁹

sunt vizitatorul
care zâmbește cu neîncredere

sunt cel din patul de lângă
ascuns rapid în spatele paravanelor,
murind în preajma doctorilor panicați

eu sunt spitalul
care e treaz toată noaptea,
formularul de consimțământ,
morga

eu sunt durerea și leacul,
cel copleșit strigând –
scoate-mă de aici

Eu sunt propria mea bătaie a inimii
zvâcnind iar și iar
mult după ce a ta s-a oprit
dar de ce?

⁹ MRSA reprezintă stafilococul auriu rezistent la metilicilină.

54

Pulsul

Inima mea se îndreaptă direct spre tine,
inima mea de rubin.

Inima mea cu toți electronii ei ce se deplasează
zboară înapoi către tine,

cât de tare bate să se audă că gândește,
cât de încet cere voie să vorbească.

55

Mesaj

Tu nu ești aici – iar –
în lumea mare și pustie.

Dar piatra timpului
îmi spune –
trăiește-ți viața, soro.

Luna este mai îngăduitoare
dar sugerează același mesaj
în timp ce zăbovește până la răsărit,

micul râu
mă roagă și el să îmi schimb placa,
la fel fac și ușile, paturile, mesele, ferestrele,
cărțile, tigăile, creioanele, șosetele,
franzelele –

toate acestea au locul lor
în lumea mare și pustie care îmi spune –
noi am auzit destule despre supărarea ta, duduie...

Șapte întrebări

Să avem ani,
sau să avem zile?

Cum e mai bine?

Să avem săptămâni,
sau să avem ore?

Unde e banalul minut?
Unde e anul
la care nici nu am visat?

Unde e ziua
care ne-a scos la limanul nopții?

Iliada ne previne –
Iubirea duce la Război.

Să avem zile,
sau să avem ani?

De la început până la sfârșit

Te iubesc
de la început până la sfârșit,

și în zilele
agitate precum viespile.

Te iubesc
când fulgeră,
și când nu.

Te iubesc
lacrimă după lacrimă smulsă,
mai mult decât pe un Beckham de pluș,
mai mult decât aprilie
sau octombrie.

Te iubesc
de la început până la sfârșit,

când se interpretează
recviemul lent al lui Verdi
și când nu.

Te iubesc
când practic botanica,
și când nu,

când străzile aglomerate
se grăbesc să mă ajute,
sau nu.

Te iubesc
în acest oraș al râurilor,

al sfinților, al căpițelor de fân,

și în acest sat
al nopții eterne.

Te iubesc
când Radio 3 e pornit la etaj

și când Radio 3 e
pornit la parter,

un izvor de muzică
înălțându-se și revărsându-se în casa noastră.

Te iubesc
chiar și când zece mii de ferestre
mă provoacă să te uit.

Te iubesc,
chiar dacă

(iartă-mă)

ți-am aruncat la gunoi toți pantofii
acum opt ani

Taxarea ploii

Când mă trezesc plouă
și cred, ca întotdeauna, că așa e cel mai bine,

Îmi amintesc cât de mult iubesc ploaia,
cea mai slabă și mai puternică dintre noi toți;

ascultându-i aprobările și refuzurile,
mă gândesc cât de mulți bărbați și femei

ar, dacă ar putea,
împotriva a tot ceea ce e firesc și a naturii,

taxa ploaia pentru privilegiile sale;

să o pună să plătească fiindcă ne udă pământul
și ne împrăștie frunzele peste tot;

să plătească pentru că ne murdărește iarba
și se amuză cu rădăcinile noastre.

Să taxăm ploaia, spun ei,
fiindcă ne cutreieră râurile
și ne îmbibă mânecile;

fiindcă zăbovește prin lacurile noastre
și bazinele de acumulare. Puneți ploaia să își ducă viața pe propria speză.

Puneți-o să plătească fiindcă se scurge adânc
în apele verzi liniștite nesfârșite

ale canalelor orașului nostru,
și fiindcă își face drum printre procese

de complexitate visată
până când această ploaie interminabilă netaxată pătrunde înăuntru

și ne atinge buzele,
aducând ușurare – pentru că ploaia vine

să potolească toate însetările noastre, improșcând
brusc și aruncând cu ace încinse,

udând pe oricine era dezbrăcat;
sau mângâindu-ne pielea precum băile aromatice.

Da, sunt mulți care ar vrea să taxeze ploaia;
chiar acum ei şușotesc, e posibil și trebuie să o facem.

61

Scrisori

În unele zile nu mă opri din a-ți scrie,
scrisoare după scrisoare, ceas după ceas.

Doar scriind fără încetare
te pot păstra prin preajmă, se pare.

Sunt alte zile
în care îți trimit o scrisoare nu mai lungă de un rând.

Acestea sunt zilele mele cele mai fericite.

În unele dimineți

În unele dimineți
 mă trezesc fericită,
ca și cum aș fi căsătorită încă,
 cu o mie de vineri
de rezervă,
 puțin Bach
zeflemitor la radio
 Apoi arunc o privire
în spate
 la vara lui 03,
dându-mi seama cât de multe zile
 au depins de tine
Uneori
 dis-de-dimineată
în casa mea goală
 îți pronunț numele
încet, cam așa –
 Peter...
ca și cum pronunțându-ți numele
 te-ar putea trezi
din morți
 Dar desigur
asta nu se va putea întâmpla niciodată,
ce-mi dă mie prin minte...

Bobocii

În tufele mature de fucsie
sunt mereu albine,
în orice parte a zilei.
Tufele sunt așa de bătrâne
că se transformă în copaci,
tulpina fiecărei tufe
se întărește devenind un trunchi cioturos.
Florile mov roșiatice care atârnă
ademenesc albinele cu parfumul lor,
diapazoane la cântecele albinelor.
Fetița mea și prietenul ei
desfac bobocii cu degetele lor puternice.
Ca răspuns la muștrarea mea
ei îmi spun, serioși,
că asta ajută bobocii să înflorească.

64

Adesea

Adesea

nu pot spune dacă sunt fericită
sau nefericită,

iată-mă,

la jumătatea distanței dintre cele două,

nefiind necesar să mă decid –
fericită? tristă?

dar într-o zonă de așteptare
unde fericirea

ține ceva ascuns în mânecă
și tristețea

se bucură
de *răstimpuri furate*

pe care tu și eu le-am împărțit
atâta timp cât ne-a permis lumea.

Camera ta

Două birouri, pat,
trei cartoteci,
garderobă,
cinci Olivettis¹⁰ manuale
patru pereți cu cărți,
atât de multe încât numai Dumnezeu
are timp să le citească pe toate,
deși tu ai fi pe locul doi, gata gata să-l întreci.

Corespondent de pace
încorporat aici –
de la fereastra ta spre mare
vedei
iahturi ca stejari
scăpați din pădure,
pânzele lor
fuste fluturate de vânt ale femeilor...

Nu ți-ai recunoaște camera,
sau casa noastră
de când ți-am micșorat-o,
s-a pus praful,
ai fi uimită
cât de intens frec și șterg,
curățând lună.

*Cine este acel Odiseu care se întoarce
pentru care faci
toată această curățenie de primăvară,
Penelope?*
Tu, desigur,
acasă în sfârșit,

¹⁰ Ollivetti este o marcă de mașini de scris, înființată de Camillo Olivetti.

ezitând în holul nostru,
murmurând,
Trebuie să fiu în casa greșită...

Deci spun eu –
*Nu pot pune la loc praful măturat
sau să aduc înapoi podelele nefrecate,*
te poftesc să calci peste un prag
mai curat măturat decât ai cerut vreodată,
să intri într-o casă
a cărei sesam deschide-te îți este destinat numai ție...

Turturica Lindei

Tu fuseseși mort
de un an și o zi,
Linda veni în vizită,
am servit cireșe și ceai verde.

Ea mi-a povestit visul ei
despre o turturică
cu diamante țesute
pe aripi.

Ea a cerut apă,
iar apoi a zburat
deasupra Rusiei,
o sută de verste¹¹
de pădure de pin...

Nu ți-am văzut deloc sufletul,
căci Saturn te poseda.

¹¹ O verstă este o unitate de măsură rusească pentru lungime, aproximativ 0.66 mile (1.1 km)

68

Noapte

Noapte liniștită,
învârtindu-se ușor în jurul meu
privind și așteptând

Noapte liniștită,
două sau trei gânduri
zburând împreună
pentru a forma un gând înaripat,
verde cu un strop de violet

Noapte liniștită,
învârtindu-și marele întuneric
în jurul meu,
moartea zboară înăuntru și în afara
lui, moartea nu ascultă
de sfatul nimănui,
când îmi spui
numele mă gândesc –
nu poate fi el, cum ar putea fi

Spunându-ți lucruri

Îți spun lucruri tot timpul

cum mulți dintre foștii tăi studenți au venit la înmormântarea ta,
ce film am văzut noaptea trecută,

(*Silver City* – a fost o aiureală).

Îți spun despre noul feribot spre Trelissick,
inundațiile de la Boscastle.

Tu nu răspunzi
dar nu contează – această conversazione unilaterală
are farmecul ei,

ca și cum ai spune secrete albinelor, pentru a avea noroc.

Fiica noastră a ieșit să se plimbe
în seara asta în jurul promontoriului –
„și toți trecătorii erau germani”.

Da, este sezonul de vacanță din nou.
Anul trecut am dormit pe tot parcursul lui,

temându-mă să ies din casă
toată vara aceea teribilă frumoasă,

nevorbind cu tine, sau cu altcineva.
Acum îți spun totul,

felul în care arăta lacul
dat fiind că toamna a pus stăpânire pe Italia,

nu pot concepe ca tu să pierzi ceva;

Viața merge înainte. Eu continui să ți-o redau pentru siguranță.

Penelope Shuttle

Interviu de Jessica Sandu

Jessica Sandu: I would like to take it easy and talk about the beginning of your career. How did you realize that you were interested in poetry? When did you start writing?

Penelope Shuttle: Very young, when I was about twelve. But before writing came reading, intense and obsessive reading. My grandfather had a shop - he sold prams and bikes, but he was also an unofficial pawnbroker so when times were hard between the wars people would bring him a box of stuff and he'd give them a couple of quid, and it would often have old anthologies and old school books in and I would sit in my grandfather's house and read them. It's where I first came across Keats and Edward Thomas. I found the world quite difficult, as many children do, not that there was anything dangerous or difficult in my childhood, it was just about me, and when I was in the sphere of poetry I thought, this is where I belong, I'll do this, and I started to write little surrealist influenced by the American poet Witter Bynner. I'd even write in school, ignoring my lessons.

Jessica Sandu: What inspired you when you were writing? At the

Jessica Sandu: Mi-ar plăcea să o luăm pas cu pas și să vorbim despre începutul carierei dumneavoastră. Cum v-ați dat seama că sunteți interesată de poezie? Când ați început să scrieți?

Penelope Shuttle: De foarte mică, pe când aveam aproape doisprezece ani. Dar înainte să scriu, citeam, eram obsedată să citesc cât mai mult. Bunicul meu avea un magazin - vindea cărucioare pentru copii și biciclete, dar era și un fel de cămătar, deci în perioadele grele dintre războaie, când oamenii îi aduceau câte o cutie cu lucruri, el le dădea câteva lire. De cele mai multe ori, înăuntrul erau antologii și manuale școlare vechi și stăteam și le citeam în casa bunicului. Acolo am dat pentru prima oară peste Keats și Edward Thomas. Mi se părea că lumea este extrem de complicată, așa cum cred majoritatea copiilor, nu că ar fi fost ceva periculos sau complicat în viața mea, eram pur și simplu eu, iar când am intrat în sfera poeziei, am simțit că aici e locul meu, că asta voi face, și am început să scriu puțin suprarrealist, influențată de poetul american Witter Bynner. Scriam chiar și la școală, ignorându-mi cursurile.

Jessica Sandu: Ce vă inspira atunci când scriați? La început, v-ați îndoit de

beginning, were you in doubt that poetry would be the thing for you?

Penelope Shuttle: I had no doubts. It was the only thing I wanted to do with my life. I was inspired, then and now, by the world around me, by the natural world, by outer and inner conflicts, by desire and by imagination. I think that poetry is the voice of the collective unconscious – I like reading and writing poetry that goes around behind the scenery and sees what's there, behind the appearances of things. My late husband the poet Peter Redgrove always used to like saying that phrase. In Cornwall we'd go driving off main roads onto smaller and smaller roads, back roads, and Peter used to call that going behind the appearance of things, and I think that's what poetry is going to find, the other realities of the world.

Jessica Sandu: I know that sometimes an honest opinion is constructive. What was the impression of people close to you, I mean your family, your friends, when they found out that you were writing? Did they encourage you?

Penelope Shuttle: Because I began writing at such a young age and I began to get published in small poetry magazines when I was 14, family and

faptul că poezia poate nu ar fi pentru dumneavoastră?

Penelope Shuttle: Nu am avut dubii. Era singurul lucru pe care doream să-l fac în viață. Mă inspira și mă inspiră și acum lumea din jurul meu, natura, conflictele interioare și exterioare, dorința și imaginația. Sunt de părere că poezia este vocea subconștientul colectiv – îmi place să citesc și să scriu poezie care să depășească limitele mesajului propriu-zis și să vadă ce e dincolo de aparențe. Răposatului meu soț, poetul Peter Redgrove îi plăcea mereu să folosească această expresie. În Cornwall, ne plăcea să ne abatem de la drumurile principale, pe drumurile tot mai mici, pe drumuri lăturalnice, iar Peter numea asta drept privitul dincolo de aparențe, și cred că acest lucru este ceea ce va descoperi poezia, celelalte realități ale lumii.

Jessica Sandu: Știu că uneori o părere sinceră este constructivă. Care a fost părerea oamenilor din jurul dumneavoastră, vreau să spun familia, prietenii, când au aflat că scriați? V-au încurajat?

Penelope Shuttle: Fiindcă am început să scriu la o vârstă atât de fragedă și să public în reviste mici de poezie când aveam 14 ani, pentru familie și prieteni

friends found it normal that I was a writer. And that was how, from earliest times, I identified myself, as someone who read and wrote as a way of life, and as an expression of my personality. I used to read a magazine called John O'London's which was an old literary magazine, in a newspaper format, and I must have seen little adverts in there for a magazine called Medley. I sent my poems to it - and they took some. Also, I belonged to the Whitton poetry group from the age of fifteen, which was not a critiquing group but one where we met together and read poems by other poets, and talked about them, so that was very helpful. So I started sending out my poems and then sent to slightly more high-profile magazines and that was what gave me permission to say, I'm going to be a writer - which is naive beyond belief because I don't know how I thought I was going to live. I didn't really bother with exams and did a commercial course instead. I didn't take the university route, but I certainly couldn't have coped with university psychologically. I was very shy and quite phobic of some things, because I think if you're that young and entirely enmeshed in reading and writing poetry it's a seriously weird place to be, socially for a young woman.

a fost ceva normal că eram scriitoare.

Și așa, foarte devreme, m-am văzut drept o persoană pentru care cititul și scrisul erau un mod de viață, și o manifestare a personalității mele.

Obişnuiam să citesc o revistă intitulată John O'London's, o revistă literară veche, în format de ziar, și trebuie să fi văzut mici reclame acolo pentru o revistă numită Medley. Le-am trimis poeziile mele - iar ei au ales câteva. De asemenea, făceam parte din grupul de poezie Whitton de la vârsta de 15 ani, care nu era un grup de critică, ci unul unde ne întâlneam cu toții și citeam poezii scrise de alți poeți, discutam despre ei, iar asta era foarte util. Așadar, am început să îmi distribui poeziile și apoi le-am trimis către reviste mai cunoscute, iar asta mi-a permis să spun că voi fi o scriitoare - ceea ce era o gândire complet imatură, deoarece nu știu cum mi-am imaginat că aş putea trăi. Nu mi-am bătut capul cu examene, în schimb am făcut un curs de publicitate. Nu am luat calea universitară, însă cu siguranță nu aş fi făcut față la universitate, psihologic vorbind. Eram foarte timidă și chiar aveam fobie de unele lucruri, deoarece cred că fiind foarte tânără și prinsă complet în plasa cititului și scrisului de poezie, este un loc de-a dreptul ciudat în care să te afli ca femeie, din punct de vedere social.

Jessica Sandu: Now, as an adult and experienced writer, what are the important elements that make up a good poem in your point of view?

Penelope Shuttle: Honesty. Passion. The use of living language. Engage full vitality of spirit. Employ equilibrium of form and content. C. K. Williams says this (in *A Letter to a Workshop*): "*You must know everything,*" Isaac Babel's mother said to him, the most apt advice I know for an aspiring writer: ideally the poet would strive for the curiosity of the ethnographer, the precision of the philosopher, the moral flexibility of the social theorist, the scrupulousness of the scientist, plus... Plus what, is the hard question? What are the qualities of the mind of the poet which might enable all those virtuous identities, yet prepare the poet for the very particular and very peculiar act of poetic composition; how does the poet's mind operate in the creation of poems?"

This is all very pertinent. For me, the poet's mind operates at its most real when writing poems, but the process is impossible to describe! It is magical, exhilarating, scary, revelatory, and impossible to resist doing.

Jessica Sandu: Acum, ca adult și autor experimentat, care sunt elementele importante care alcătuiesc un poem bun din punctul dumneavoastră de vedere?

Penelope Shuttle: Sinceritatea. Pasiunea. Folosirea limbajului viu. Implicarea complet dinamică a spiritului. Menținerea echilibrului dintre formă și conținut. C. K. Williams spune așa (în *O scrisoare pentru un Atelier*): „*Trebuie să cunoști totul*, i-a spus mama lui Isaac Babel, cel mai potrivit sfat pe care îl știu pentru un scriitor aspirant: în mod ideal, poetul s-ar lupta pentru curiozitatea etnografului, precizia filozofului, flexibilitatea morală a sociologului, scrupulozitatea omului de știință, și... Și ce altceva, este întrebarea grea? Care sunt calitățile de gândire ale poetului care ar putea activa toate acele identități virtuozitate, și care pregătesc poetul pentru procesul de creație poetică, atât de specific și atât de ciudat?; cum funcționează gândirea poetului în procesul de creație a poemelor?"

Toate acestea sunt foarte pertinente. Pentru mine, gândirea poetului funcționează cel mai natural când scrie poeme, dar procesul este imposibil de explicat! Este magic, antrenant,

însăimântător, revelator, și imposibil să-i rezisti.

Jessica Sandu: How did you feel when you were awarded the first prize, Eric Gregory Award, in 1974? Did you expect to win?

Jessica Sandu: Cum v-ați simțit când ați obținut primul premiul, premiul Eric Gregory, în 1974? V-ați așteptat să câștigați?

Penelope Shuttle: I can't remember if I expected to win! But I was only the second woman to receive an Eric Gregory Award, and it was very affirming. Winning it gave me confirmation that I could be thinking about writing a collection. And the money was helpful as well because I wasn't earning anything.

Penelope Shuttle: Nu îmi amintesc dacă m-am așteptat să câștig! Eram a doua femeie care a obținut premiul Eric Gregory, și a fost foarte încurajator. Câștigând, mi s-a confirmat că mă pot gândi la scrierea unei colecții. Iar banii erau de ajutor fiindcă nu câștigam nimic.

Jessica Sandu: Many of your poems have been written in the memory of your husband Peter Redgrove. Was this a way of overcoming your grief? Does poetry have a therapeutic role for you?

Jessica Sandu: Multe dintre poezii au fost scrise în memoria soțului dumneavoastră Peter Redgrove. A fost acesta un mod de a depăși suferința? Are poezia un rol terapeutic?

Penelope Shuttle: I was 55 when he died in 2003, and when I was around 57 I thought, fingers crossed I've still got quite a lot of years and I asked myself, what do I like doing? I like poetry and so in the spring/summer of 2004 I went to a poetry festival in Wells Next to the Sea and to the Ledbury Festival that same year. At this time I was still on antidepressants and

Penelope Shuttle: Avem 55 de ani când a murit în 2003, iar pe la 57 m-am gândit, slavă Domnului, am destui ani și m-am întrebat, ce îmi place să fac? Îmi place poezia și așa în primăvara/vara lui 2004 am mers la un festival de poezie din Wells Next to the Sea și la festivalul din Ledbury, în același an. Pe atunci, încă luam pastile antidepressive și somnifere, deci eram

sleeping pills, so I was slightly zombified. At the 2004 Ledbury festival I signed up for workshops with Mark Doty, which were wonderful, and he of course soon became aware that I was in this bereaved place. He'd lost a partner to AIDS and wrote a book on bereavement called *Heaven's Coast*, and all I remember about that workshop was him being very, very kind to me. So I was in quite a weird state but I knew that the healing place was going to be poetry. I had been in really dark and horrible places during Peter's illness and after his death. I had a breakdown and then had some addiction issues with prescription drugs, which is not anything I could recommend to anyone. It was a really bad place, and so writing about loss and bereavement was my life-raft to a stronger place. I had lost my writing for about two years during this difficult time, and when it came back, quite suddenly, then I started to put myself back together. When you're first recovering from bereavement, or a relationship breakup or anything that's really difficult, there's a time when you can't cope with being in the world or being with people except very close friends. And then following this there's a time when you can operate in the world because you've learnt how to create a mask. So a lot of the time in

puțin zombi. La festivalul de la Ledbury din 2004, m-am înscris la ateliere cu Mark Doty, care au fost minunate, și evident, el și-a dat seama repede că eram în doliu. El își pierduse un tovarăș bolnav de SIDA și a scris o carte despre deces intitulată *Coasta Raiului*, și tot ce îmi amintesc de la acel atelier este despre el care era foarte, foarte amabil cu mine. Deci am avut o stare extrem de ciudată, dar am știut că vindecarea se va produce prin poezie. Am fost în situații de-a dreptul triste și îngrozitoare când Peter era bolnav și după moartea lui. Am fost în depresie și am avut și alte probleme pentru care mi s-au prescris medicamente, ceva ce nu aș recomanda nimănui. A fost într-adevăr o situație cumplită, dar scriind despre pierdere și perioada de doliu, asta a fost pentru mine colacul de salvare. În această perioadă neagră, nu am mai scris nimic aproape doi ani, iar când brusc am simțit să o fac, am început să mă adun. La început, când îți revii după o perioadă de doliu, sau o despărțire a unei relații sau altceva care este extrem de dureros, există un timp în care nu poți face față lumii sau oamenilor, exceptând prietenii foarte apropiați. Iar după aceea, există un timp în care poți să cooperezi cu lumea, fiindcă ai învățat cum să îți creezi o mască. Deci, foarte mult timp în 2004/5, când le spuneam oamenilor,

2004/05 when I was saying to people, yes I'm feeling much stronger, I'm much better, I wasn't, but I'd learnt how to pretend. I was still in a very weird state, but the more you pretend the more the pretence becomes reality, so I was able to feel things in a real way instead of pretending. Then one day I realized I wasn't actually pretending to engage with people anymore. It was real. So it was the poetry and the UK poetry community that really helped me, both here in Falmouth and further afield. Also, I've got quite a sense of the ridiculous, I think, and humour was important with Peter and me in our life together. We used to just laugh a lot. I think your feelings and experiences are a mosaic, there's the dark tones and the brighter tones. So there are lighter notes among the elegies. But after the publication of *Unsent* in 2012 I resolved to stop writing elegies, or rather to stop publishing any, as I felt I'd said all I wanted to say. Anything I write for or about Peter now I keep unpublished. And what has filled the space left has been working in collaboration, first with John Greening on our volume *Heath*, and then with Alyson Hallett on *Lzrd: poems inspired by The Lizard Peninsula*. These books happened spontaneous, and they were bridges away from elegy. And they led to new

da, mă simt mult mai puternică, sunt mult mai bine, nu era așa, dar am învățat cum să mă prefac. Încă mă simțeam foarte ciudat, dar cu cât te prefaci mai mult, cu atât prefăcătoria devine realitate, și așa am fost capabilă să simt lucruri în mod real, în loc să mă prefac. Într-o bună zi mi-am dat seama că, de fapt, nu mă mai prefăceam în ceea ce privea cooperarea cu oamenii. Era real. Poezia și comunitatea de poezie din Marea Britanie au fost cele care m-au ajutat cu adevărat, ambele aici în Falmouth și altele mai îndepărtate. De asemenea, cred că am căpătat un adevărat simț al ridicolului, iar umorul era important în căsnicia mea cu Peter. Obişnuiam pur și simplu să râdem foarte mult. Sunt de părere că sentimentele și experimentele sunt un mozaic, cu nuanțe închise și mai deschise. Astfel, printre elegii există scrieri pe un ton mai vesel. Însă după ce am publicat *Netrimise* în 2012, am decis să nu mai scriu elegii, sau mai degrabă, să nu mai public niciuna, deoarece simțeam că spusesem tot ce am vrut să spun. Tot ceea ce scriu pentru sau despre Peter acum, păstrez nepublicat. Ceea ce a umplut golul rămas a fost, pe de o parte, colaborarea cu John Greenin la volumul *Bărăgan*, și ulterior cu Alyson Hallett la *Lzrd: poems inspired by Peninsula Lizard*. Aceste cărți au luat naștere dintr-odată, fiind cu

writing of my own, in the book-length sequence *Lyonesse*, which considers loss in the broader sense, by imagining the loss of a legendary city in the far west of Cornwall that sinks beneath the waves.

Jessica Sandu: I want to talk a little bit about your writing process. I have always wondered where and how a poet manages to collect thoughts or ideas, what the sources of inspiration are and how much time is spent on writing a poem for example. I mean, I want to know the steps of creation. What could you tell us about this?

Penelope Shuttle: I think a poet always has his/her antennae switched on, and anything can begin a poem, something seen, heard, read, smelt, dreamt. The steps of creation are a mystery no one can explain. I re-draft and edit my poems over months or even years, and I put poem-drafts away for months, so that I come back to them fresh, and able, hopefully, to see their faults, and correct them. Where does inspiration come from? Sometimes unexpected lines arrive when I'm not actually in a writing space. I might just be looking blankly out of the window or walking along and lines come and I just write them down and sometimes they lead to

mult mai departe peste elegie. Ba mai mult, au dus la o nouă creație de-a mea, *Lyonesse*, care vede pierderea într-un sens mai larg, descriind prăbușirea unui oraș legendar din vestul îndepărtat al Cornwallului, care este înghițit de valuri.

Jessica Sandu: Vreau să vorbim puțin despre procesul dumneavoastră de scriere. Mereu m-am întrebat unde și cum reușește un poet să își adune gândurile sau ideile, care sunt sursele lui de inspirație și cât timp petrece pentru a scrie o poezie, de exemplu. Mai exact, vreau să știu pașii de creație. Ce ne puteți spuneți aici?

Penelope Shuttle: Sunt de părere că un poet are mereu antena pornită, și orice poate fi începutul unei poezii, un lucru văzut, auzit, citit, mirosit, visat. Pașii de creație sunt un mister pe care nimeni nu îl poate explica. Îmi modific și editez poeziile peste luni sau chiar ani, și îmi pun ciornele cu poezii de o parte luni întregi, astfel încât să mă reîntorc asupra lor cu mintea limpede, și capabilă, să sperăm, pentru a vedea ce le lipsește și a le corecta. De unde îmi vine inspirația? Uneori, versurile neașteptate îmi vin atunci când nu sunt de fapt în spațiul de scris. Se poate să privesc pur și simplu în gol pe fereastră sau să mă plimb și îmi vin versuri, pe

a poem. When you start to write a poem, you are doodling really, as artists do in sketch books, just doodling with words and nothing happens and nothing happens, and then a line seems to come from somewhere else in the part of you that's doing the doodling. It kind of says, okay, go ahead. So some magic goes on but the magic doesn't happen without all the other times you are working unproductively, slogging along thinking, oh I'll never write another poem. And reading - when we are tutoring we are always saying to people read more, and I say it to myself too sometimes. You know sometimes you are busy doing other things and you think, when was the last time you read a new collection? Well it's going to be right now! Practising what we preach. The lines that just come out of the blue, I think those are like free gifts that the language gives you but I don't think you get those unless you put in the hours, which in itself is not arduous, but sometimes we do spend a long time going up the wrong route, don't we? There are times you write something and you have to abandon it because it has been a misstep, you get very excited about those and think this is the greatest poem I've ever written, this is my Wasteland! Well it is, yes, but not in that sense! You do have to

care mi le notez și care se transformă într-o poezie. Când începi să scrii o poezie, măzgălești de-a dreptul, precum o fac artiștii în caietele de desen, doar măzgălești cuvinte și nu se întâmplă nimic și nu se întâmplă nimic, și apoi un vers pare că vine dintr-o altă parte din tine care măzgălește. E un fel de a spune, e bine, mergi mai departe. Astfel, începe ceva magic, dar magia nu ar avea loc fără toate celelalte momente când lucrezi neproductiv, luptându-te cu ideea că „oh, nu voi mai scrie niciodată poezie”. Iar cititul - când îi învățăm pe ceilalți, mereu le spunem să citească mai mult, iar asta îmi spun și eu uneori. Firește, câteodată ești ocupat să faci alte lucruri și te gândești, când a fost ultima dată când ai citit o colecție? Ei bine, va fi chiar acum! Practicând ceea ce îi sfătuim pe alții. Versurile care apar din senin, cred că sunt ca niște daruri pe care limba ți le oferă, dar nu ar apărea dacă nu ai munci ore întregi, ceea ce, în sine, nu este dificil, dar uneori petrecem mult timp, mergând pe un drum greșit, nu-i așa? Sunt momente în care scrii ceva și trebuie să îl lași de o parte, deoarece a fost un pas greșit, te-ai entuziasmat foarte tare și crezi că aceasta este cea mai bună poezie pe care ai scris-o vreodată, în cazul meu este Deșertul meu! Ei bine, este, da, dar nu în sensul acela! Trebuie să renunți la unele

let some things go.

My influences? When I was in my teens I was presented with The Movement poems of the Fifties and these were very tight-arsed, very genteel, strict rhyming forms of poetry. I used to think if this is really poetry today, then I'm not a poet. And then I discovered Denise Levertov and I thought, oh yes, here she is, this wonderful exponent and wonderful practitioner of free verse without all of the bullshit. The Black Mountain guys were not particularly friendly to her, she was very patronized by them and only her friendship with William Carlos Williams really made up for that. He had no gender politics with her, he was a very good friend and fellow poet. And so she was my touchstone for years. I was 17 when Plath killed herself and I was always very frightened of Sylvia Plath's poetry. Apart from the baby poems and a few others, there is so much death, so much intensity about death and rage, and although I was excited by the language, I thought, I don't want to go too close to you. And so Levertov, she was perhaps 10 years older than Plath, they are both key poets, but Levertov was a survivor, and Plath, well, if you kill yourself you haven't survived, that's the end of it, you can't do any more. I think that Plath, because of the

lucruri.

Cine mă inspiră? Când eram adolescentă, mi-au fost prezentate poemele anilor '50 ale grupului Mișcarea, iar acelea erau forme de poezie extrem de sobre, foarte rafinate, cu ritm precis. Mă tot gândeam că, dacă asta este într-adevăr poezia din ziua de astăzi, atunci eu nu sunt un poet. Iar apoi am cunoscut-o pe Denise Levertov și am zis, oh da, iat-o, acest minunat reprezentant și minunat practicant al versului liber, fără celelalte aiureli. Membrii de la Muntele Negru nu erau foarte prietenoși cu ea, era tratată de sus, și numai prietenia ei cu William Carlos Williams făcut posibil acest lucru. El nu avea nicio problemă cu politica sexelor, îi era foarte bun prieten și poet de breaslă. Astfel, ea a fost piatra mea de temelie ani de zile. Când aveam 17 ani, Plath s-a sinucis, iar eu eram mereu foarte îngrozită de poezia compusă de Sylvia Plath. Pe lângă poeziile pentru copii și alte câteva, erau foarte multe despre moarte, despre puterea morții și mânie, și deși eram fascinată de limbaj, m-am gândit, că nu vreau să iau prea mult contact cu astfel de gen. La fel și Levertov, ea era probabil cu 10 ani mai mare decât Plath, amândouă sunt poete celebre, dar Levertov a supraviețuit, iar Plath, ei bine, dacă te sinucizi, acesta este sfârșitul, nu mai poți face nimic.

circumstances in which she found herself, is crucially tragic. But I do feel that they are both two poles of women writing poetry. And I wonder what would have happened if they had met? I wonder whether Levertov could have somehow mentored Plath, but Plath probably would not have taken kindly to being mentored. But isn't that interesting, to find them so close in time? There's Levertov who is English, except of course her father was a Russian Jew, who converted to Christianity and became a Christian priest and her mother is Welsh and fills her childhood with Welsh poetry and then Levertov at 21 marries an American and goes to America. And Plath, at about the same age, comes over to study and settles here. It's strange how their lifelines paralleled, crossed, missed. I was influenced since my teens by the work of Rilke. The pleasure principle is what drives me in my reading. I learnt to read very early and when in childhood I came to a word I didn't understand I often used to think okay, I don't know that word so I'm going to skip it. To a certain extent when you're reading Rilke in your teens you're not going to understand it - it's the music, the atmosphere, there's a world that Rilke offers you that's come through Rilke's sensibilities so you can't paraphrase or

Sunt de părere că, din cauza circumstanțelor în care se afla, Plath este un caz extrem de tragic. Dar simt că ele fac parte din polurile opuse ale femeilor care scriu poezie. Și mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă cele două s-ar fi întâlnit? Mă întreb dacă Levertov ar fi putut să o întruiască cumva pe Plath, dar Plath probabil că nu ar fi primit așa drăguț să fie instruită. Dar nu e interesant să vezi că cele două au fost atât de aproape una de cealaltă? Levertov era de origine engleză, exceptându-l pe tatăl ei desigur, care era evreu din Rusia și care s-a convertit la creștinism și a devenit un preot creștin. Mama ei era galeză și i-a ocupat copilăria cu poezie galeză, iar apoi Levertov s-a căsătorit la 21 de ani cu un american și a plecat în America. Iar Plath, la aproximativ aceeași vârstă, vine să studieze și se stabilește aici. Este ciudat cum liniile vieții celor două au fost paralele, au trecut și s-au pierdut. Am fost inspirată încă din adolescență de opera lui Rilke. Principiul plăcerii este ceea ce mă conduce în lectură. Am învățat să citesc foarte devreme, iar când mică fiind întâlneam un cuvânt pe care nu îl înțelegeam, mă gândeam adesea, bine, nu știu acest cuvânt, deci o să trec peste. Dacă îl citești pe Rilke în adolescență, într-o anumită măsură nu o să înțelegi - este muzica, atmosfera, e o lume pe care Rilke ți-o oferă, care se

understand it, it's just a place you want to be. There are many other poets who have meant a great deal to me, in particular Edward Thomas; I'm also greatly enriched by reading my twentieth century fore-poets, and by my own contemporaries, and by new voices now coming into their own. The list would be endless! Janet Frame, Ivor Gurney, Gary Snyder, Adrienne Rich, Marianne Moore, Theodore Roethke, Stevie Smith, Edwin Morgan, Mark Goodwin, Sharon Olds, Ruth Stone... And of course the classics. I am particularly influenced by and an admirer of Keats.

Jessica Sandu: Have you ever received criticism for your work? How did you react?

Penelope Shuttle: I've had many reviews of my work, and mostly they have been good-hearted and the criticism in them has been of value to me. It is good to have praise but a poet shouldn't dwell on praise, I think! I have belonged to Falmouth Poetry Group as a founder member since 1972, and the process of critiquing poems within a group is of vital importance to me, and I have great regard and respect for the process, and my colleagues in the group over all these years.

creează datorită sensibilităților lui Rilke, deci nu poți parafraza sau înțelege, este doar un loc în care vrei să fii. Mai sunt mulți alți poeți care au avut o semnificație aparte pentru mine, în special Edward Thomas; de asemenea, m-am dezvoltat citind foști poeți ai secolului XX, dar și contemporani cu mine și care apar acum. Lista este nesfârșită! Janet Frame, Ivor Gurney, Gary Snyder, Adrienne Rich, Marianne Moore, Theodore Roethke, Stevie Smith, Edwin Morgan, Mark Goodwin, Sharon Olds, Ruth Stone... Și, desigur, clasicii. Mă inspiră în mod special și sunt o admiratoare a lui Keats.

Jessica Sandu: Ați primit vreodată critici pentru ceea ce ați scris? Cum ați reacționat?

Penelope Shuttle: Am primit multe recenzii legate de opera mea, și multe dintre ele au fost blânde, iar critica lor a fost foarte valoroasă pentru mine. Este bine să primești laude, dar un poet nu trebuie să pună prea mult accentul pe laude, cred! Fac parte din Grupul de Poezie din Falmouth ca membru fondator din 1972, iar procesul de analiză a poemelor în cadrul unui grup este deosebit de important pentru mine. Am o simpatie și un respect deosebit pentru acest proces, dar și pentru colegii mei din toți acești ani.

Jessica Sandu: When translating 'My life', the poem seemed to me as a discussion with the inner self. Do you have any regrets in this life?

Penelope Shuttle: My life' is a poem in the form of an interior conversation, and perhaps it has more to do with ageing than regret (I have regrets, who doesn't, but that's not key to the poem). The poem is about mortality, I think, and loneliness. It is about my own identity, held up to scrutiny.

Jessica Sandu: I noticed that the word 'heart' is constantly used in your poems and the line 'the heart was born to be wild' caught my attention. What did you mean by that?

Penelope Shuttle: I wrote a number of stand-alone poems about 'the heart' which came about by chance, as so much of my work does! My intention was to explore interior experience, but also to subvert the romantic and stereotypical ideas of 'the heart'. I wanted to explore my own angers and aggressions, and 'the heart' poems do express those feelings. They've come to an end now, as my imaginal concerns have re-set. Most of the 'heart' poems are published in 'Will

Jessica Sandu: Atunci când am tradus „Viața mea”, poezia mi s-a părut ca o discuție cu sinele interior. Aveți vreun regret în această viață?

Penelope Shuttle: „Viața mea” este o poezie sub forma unei conversații cu sinele, și poate că are mai mult de-a face cu îmbătrânirea decât cu regretul (am regrete, cine nu are, dar nu asta este cheia poeziei). Poezia este despre mortalitate, zic eu, și singurătate. Este despre propria mea identitate, ținută sub control.

Jessica Sandu: Am observat folosirea în permanență a cuvântului „inimă” în poezii, iar versul „inima a fost făcută să fie sălbatică” mi-a atras atenția. Ce ați vrut să spuneți prin asta?

Penelope Shuttle: Am scris o serie de poezii autonome despre „inimă”, care au apărut din întâmplare, așa cum se întâmplă în mare parte cu opera mea! Intenția mea a fost să explorez experiența interioară, dar și să subminez ideile stereotipice și romantice ale „inimii”. Am vrut să-mi explorez propriile furii și agresivități, iar poeziile despre „inimă” exprimă aceste sentimente. Ele au ajuns la final, deoarece preocupările mele imaginare s-au restabilit. Multe dintre poeziile

You Walk a Little Faster?’

Jessica Sandu: Pems such as ‘Orion’ and ‘Heart’ with the ‘Joseph’s collar of gold’ refer to legends. Are you passionate about religious or historical books? Are there any writers who inspire you?

Penelope Shuttle: I think that as poets we are open to the action of archetypes, and to the Collective Unconscious in our writing, and so my poems draw on these factors. I do enjoy historical books, and meditating on the layers of time. I love myths and legends, yes, of course, and they are richly nourishing to poetry, inexhaustible material. My new book is called ‘Lyonesse’. I am writing about the legendary sunken city as a core of loss, both personal and transpersonal.

Jessica Sandu: The names of the cities mentioned in your poems have made me think that you like to explore the world. How has travelling impacted your work?

Penelope Shuttle: I only began to travel after my husband died, he didn’t like travel. But yes, I’ve drawn on visits abroad.

despre „inimă” sunt publicate în „Poți să mergi puțin mai repede?”

Jessica Sandu: Poezii precum „Orion” și „Inima” cu „lanțul de aur al lui Iosif” invocă legende. Sunteți pasionată de cărți de istorie sau religioase? Vă inspiră anumiți scriitori?

Penelope Shuttle: După părerea mea, ca poeți suntem deschiși la acțiunea arhetipurilor și la Inconștientul Colectiv atunci când scriem, așadar și poeziile mele se bazează pe acești factori. Îmi plac cărțile de istorie și meditatul asupra intervalelor de timp. Iubesc miturile și legendele, desigur, iar ele reprezintă o serie bogată de resurse pentru poezie, un material inepuizabil. Noua mea carte se numește „Lyonesse”. Scriu despre legendarul oraș scufundat ca un nucleu al pierderii, atât personal, cât și transpersonal.

Jessica Sandu: Numele de orașe menționate în poeziile dumneavoastră m-au făcut să mă gândesc că vă place să explorați lumea. Cum v-au influențat călătoriile opera?

Penelope Shuttle: Am început să călătoresc abia după ce soțul meu a murit, lui nu îi plăcea să călătorească. Dar da, mă inspir din călătorii.

Jessica Sandu: Have you ever thought about publishing a travel journal?

Penelope Shuttle: I think all of my writing tends to poetry about travels and far places.

Jessica Sandu: Were poems such as 'Giving Birth', 'Mother and Child', 'Child and Toy Bear' published after you became a mother? What does your daughter think about these poems? Does she read your work?

Penelope Shuttle: Our daughter grew up very familiar with being written about by myself and her father. So it was very natural to her. When she was at senior school, she'd take her friends to the school library and show them the poems in our books which were about her, and she was proud of that. But she is 42 years old now, and so it all seems a long time ago for us all!!

Jessica Sandu: Do you have hobbies?

Penelope Shuttle: I like small-scale gardening, walking, reading (!), travel, listening to music, going to art galleries. The usual things.

Jessica Sandu: Do you have any

Jessica Sandu: V-ați gândit vreodată să publicați un jurnal de călătorie?

Penelope Shuttle: Cred că tot ceea ce am scris tinde către poezie despre călătorii și locuri îndepărtate.

Jessica Sandu: Poezii precum „Nașterea”, „Mama și copilul”, „Copilul și ursul de jucărie” au fost publicate după ce ați devenit mamă? Ce crede fiica dumneavoastră despre aceste poezii? Vă citește opera?

Penelope Shuttle: Fiica noastră a crescut fiind obișnuită cu ideea că se scria despre mine și tatăl ei. Prin urmare, a fost ceva foarte natural pentru ea. Când era la liceu, obișnuia să își adune prietenii la biblioteca școlii și să le arate poeziile din cărțile noastre care erau scrise despre ea și era foarte mândră de asta. Însă ea are acum 42 de ani și totul pare pentru noi toți într-un trecut foarte îndepărtat!!

Jessica Sandu: Aveți hobby-uri?

Penelope Shuttle: Sunt amatoare de grădinărit, îmi place să mă plimb, să citesc(!), să călătoresc, să ascult muzică, să vizitez galerii de artă. Lucruri obișnuite.

Jessica Sandu: Aveți vreun loc preferat

favorite place where you write? Do you write every day? How much do you write?

Penelope Shuttle: I like to go out to local cafes to read over and edit my poems, and to read and make notes (for my own use) on other people's collections. I write or edit most days, and it can be a few lines, or several roughly-drafted poems. But to work at my screen, I am in my attic study. It was my daughter's room and after she'd left home, I always wanted to keep the nest there. But the time came to say to Zoe, I'd like to move up to the attic and have my office there. And she said yes, so long as I can sleep up there. And for a long time her bed stayed there but I've completely colonized it now and many years have passed since then and it's been lovely. It's a very light room and it looks right out over to Events Square, the Maritime Museum and beyond to the Penryn river. If you look to the right you can look out towards the Roseland. You've got the blue of the sea and if I move my eyes sideways, because where I work I have a wall in front, if I move sideways I can see a yacht going by.

Jessica Sandu: Are you preparing other poems for the future?

Penelope Shuttle: Always! There

unde scrieți? Scrieți zilnic? Cât de mult scrieți?

Penelope Shuttle: Îmi place să ies în cafenele, unde citesc și îmi revizuiesc poeziile, să citesc și să îmi fac notițe (pentru mine) despre colecțiile altora. Scriu și revizuiesc în cele mai multe dintre zile, pot fi câteva rânduri, sau mai multe poezii pe ciornă. Dar pentru a lucra la calculator, merg la mansardă. Înainte era camera fiicei mele, dar după ce a plecat de acasă, am vrut să am mereu cuibul acolo. Dar a venit timpul să îi spun lui Zoe că mi-ar plăcea să mă mut în mansardă și să am biroul acolo. Ea a acceptat, atât timp cât puteam să dorm acolo. Iar pentru mult timp patul ei a rămas acolo și am pus stăpânire pe el complet, trecând mulți ani de atunci și este minunat. Este o cameră foarte luminoasă și dă direct spre Piața Evenimentelor, Muzeul Maritim și dincolo de râul Penryn. Dacă te uiți în dreapta, poți privi spre Roseland. Vezi albastrul mării, iar dacă îmi mut privirea în lateral, fiindcă unde lucrez am un perete în față, dacă mă uit în lateral, pot vedea vreun iacht trecând.

Jessica Sandu: Mai pregătiți alte poezii pentru viitor?

Penelope Shuttle: Întotdeauna! Nu

doesn't seem to be a cure for it!

pare să existe un leac pentru asta!

Jessica Sandu: Are you going to write prose as well?

Jessica Sandu: Aveți de gând să mai scrieți și proză?

Penelope Shuttle: Perhaps.

Penelope Shuttle: Posibil.

Jessica Sandu: Do you think people read more prose nowadays? Or poetry?

Jessica Sandu: Credeți că oamenii citesc mai mult proză în zilele noastre? Sau poezie?

Penelope Shuttle: Yes, I think people are reading more poetry. Not sure about prose.

Penelope Shuttle: Da, cred că oamenii citesc mai multă poezie. Nu sunt singură de proză.

Jessica Sandu: If you had the chance to start all over again, what other profession would you like to try?

Jessica Sandu: Dacă ați avea șansa să o luați de la capăt, ce altă profesie v-ar plăcea să alegeți?

Penelope Shuttle: Either a fortune-teller at the fair, or a geographer.

Penelope Shuttle: Fie ghicitor la bâlci, fie geograf.